

PENSAMENT

JORDI NOPCA
BARCELONA

"Vivim en una societat que provoca estrès i angoixa, però que alhora ens intenta blindar davant la mort, els perills i la intranquil·litat", afirma l'escriptora i teòloga protestant Marion Muller-Colard. Ella diferencia entre el desassossec negatiu i un malestar existencial que ens preocupa, però que, alhora, pot donar fruits. "Si no et sents intranquil no hi ha creativitat, i això passa en tots els camps de la vida, no només en l'artístic -continua-. Invertim una gran energia en reglamentar les nostres vides, però no serveix de gran cosa, perquè sempre hi haurà algun imprevist que ens destaroti. Les calamitats ens fan mal, però alhora són motors de canvi". L'autora ha visitat Barcelona aquesta setmana per recollir el segon premi Abat Marcet per *L'altre Déu*, un dels dos assajos que se'n pot llegir en català, juntament amb *La intranquil·litat*. Tots dos els ha publicat Fragmenta.

Muller-Colard recorda que va ser "una nena neguitosa", i també "inquisidora, difícil, inquieta". Potser per això les grans preguntes que es va fer des de petita van acabar picant a la porta de la Facultat de Teologia protestant d'Estrasburg, on es va doctorar amb una tesi sobre la contradicció entre "la imatge d'un Déu totpoderós i bondadós i la realitat, sovint tan dura i inclement".

"Tinc amics que encara no han vist mai un mort"

Muller-Colard reflexiona sobre la fragilitat i el malestar

"La idea que si et limites a seguir les pregàries te'n sortiràs queda desmentida de seguida que pateixes algun contratemps -explica-. Quan això passa, molta gent perd la fe a la primera".

En temps com els actuals, "en què la religió està en declivi, hi ha petites religions més informals que ens prometen la tranquil·litat i el

Marion Muller-Colard ahir a Barcelona.

PAU DE LA CALLE

benestar". A l'hora d'afrontar un problema, però, són menys útils del que pot semblar, adverteix. "Un virus microscòpic com el covid-19 ha aconseguit sacsejar tot el món -diu-. Hi ha experiències prèvies d'epidèmies, des de la pesta a la grip del 1918, però per a nosaltres era la primera vegada que vivíem una cosa així, i ens ha fet més mal psíquic

que el que va fer a generacions prèvies, perquè ens hem esforçat per controlar-ho tot, per neutralitzar el risc i la vulnerabilitat de les nostres vides". Quan tenia poc més de 20 anys, Marion Muller-Colard va treballar en un hospital com a consellera espiritual de malalts greus o terminals. "Confrontar-me amb el dolor, la pena i la desesperació em va ajudar a madurar -admet-. Ara tinc 43 anys, i encara tinc amics que no han vist mai un mort". A l'assagista també la sorprenen els pares que decideixen amagar a les criatures la desaparició de familiars o d'amics i no els porten al funeral.

A *La intranquil·litat*, Marion Muller-Colard relleix els Evangelis com una invitació a "la incertesa i a la fragilitat". El missatge de Jesucrist encara és subversiu perquè "prefereix el risc, aposta per una vida viva, no adotzenada". En el cas de *L'altre Déu*, el tema que l'autora planteja parteix del *Llibre de Job*: ens cal pensar un Déu que no sigui garant de la nostra seguretat, sinó de la lluita pròpia de qualsevol existència. Muller-Colard explica a l'assagiu com ella mateixa va passar per un moment difícil quan un dels seus fills va tenir problemes respiratoris greus poc després de néixer. "Va ser quan es va recuperar que vaig caure en el plany i el desànim -recorda-. A casa havíem sortit d'aquella experiència límit, però jo vaig passar pel meu calvari després. Potser en vaig sortir més forta". ■